

Bogății de nepătruns

3. Hristos, Domnul nostru

De îndată ce noi cunoaștem pe Hristos ca Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru suntem învățați și cu privire la faptul că El este Domnul nostru. Într-adevăr domnia Lui este atotcuprinzătoare și este și în legătură cu omul în sine, însă această relație este valabilă momentan în mod deosebit pentru credincioși. Acest adevăr l-a vestit apostolul Petru în ziua de Rusalii: „Să știe deci sigur toată casa lui Israel că Dumnezeu L-a făcut și Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit” (Faptele Apostolilor 2.36). Și Pavel descrie mai întâi smerirea adâncă a lui Hristos: „în chip de Dumnezeu”, „la înfățișare fiind găsit ca un om”, „S-a smerit pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” -, și în continuare spune: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dăruit un Nume care este mai presus de orice, ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi, al celor cerești și al celor pământești, și orice limbă să mărturisească spre glorificarea lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domn” (Filipeni 2.6-11). Domnul Isus Însuși spune după învierea Sa: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28.18). Și încă o dată mai spune apostolul Petru, arătând un alt aspect al acestui adevăr, despre învățătorii falși: „... care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L și pe Stăpânul care i-a cumpărat” (2 Petru 2.1).

Până acum am avut deci două lucruri înaintea ochilor: mai întâi, că Dumnezeu L-a făcut pe Hristos Domn pe baza răscumpărării, prin aceea că El Îi dă titlul domniei preliminare universale, pentru ca în felul acesta să arate clar prețuirea Sa (vorbind cu toată reverența) a acestei lucrări, pe care El a înfăptuit-o prin moartea Sa; și în al doilea rând, că Hristos Și-a dobândit, așa cum am văzut deja în capitolul anterior, domnia peste toate prin cumpărare. Gândul acesta îl găsim în una din parabole: „Împărăția cerurilor este asemenea unei comori ascunse în ogor, pe care un om, găsind-o, a ascuns-o; și, de bucuria ei, merge și vinde tot ce are și cumpără ogorul acela” (Matei 13.44). Urmarea este, că acum El este Domn peste toate, prin aceea că El are putere – autoritate – peste toată carnea, peste care El a fost numit de Dumnezeu (Ioan 17.2; vezi și Faptele Apostolilor 10.36; Romani 14.9). Când însă noi ca și credincioși vorbim despre Hristos ca Domnul „nostru”, prin aceasta exprimăm un alt gând, deoarece prin aceasta aducem ideea unei alte relații, și anume aceea de slujitori. Într-adevăr este vorba despre aceeași domnie; însă prin harul lui Dumnezeu suntem călăuziți s-o primim în această însușire și să ne plecăm înaintea Lui; să acceptăm autoritatea și domnia Sa și să ocupăm locul de subordonare. Acesta era realmente unul din țelurile morții Sale, așa cum ne face cunoscut apostolul Pavel: „Pentru că nici unul dintre noi nu trăiește pentru sine și nici unul nu moare pentru sine. Pentru că, și dacă trăim, pentru Domnul trăim; și dacă murim, pentru Domnul murim: deci, și dacă trăim, și dacă murim, noi suntem ai Domnului. Pentru că Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii.” (Romani 14.7-9). De aceea prin harul Dumnezeului nostru recunoaștem nu numai că Hristos este Domn peste toate – așa cum El este realmente -, ci și că El este Domnul nostru într-un mod mult mai intim. El este Domn nu numai în virtutea numirii Sale, ca Hristos lepădat și de acum înainte Om glorificat, ci El Și-a dobândit această poziție asupra noastră și prin răscumpărare, motiv pentru care pentru noi este o bucurie să-L mărturisim ca Domn. Dar cât de serios este să ne gândim că toți, chiar și aceia care în acest timp de har Îl resping, vor fi constrânși într-o zi cu putere să-L recunoască ca Domn (Filipeni 2.10,11). Cu atât mai mult este mai stringent pentru noi ca credincioși, să recunoaștem autoritatea Domnului, s-o facem

cunoscut și să i ne supunem, pentru ca noi deja în timpul lepădării Sale să putem fi într-o oarecare măsură martori pentru El.

Dacă deci vedem pe Hristos pe locul acesta, ce privilegii și responsabilități avem noi atunci cu privire la El în acest caracter?

1. Pe primul loc aici trebuie numită adorarea (închinarea); căci noi venim în adorare înaintea Lui ca Domn. Aceasta este învățat principial deja într-un Psalm: „Pentru că este Domnul Tău, adoră-L! (Psalm 45.11). Teologii depun cele mai mari eforturi ca să conteste că Hristos trebuie adorat în același fel în care trebuie adorat Tatăl, cu toate că El este atât Dumnezeu cât și Om. Și aceasta este de asemenea adevărat; însă în acest caz se desconsideră total învățătura Scripturii cu privire la poziția Lui actuală și la adorarea care I se cuvine. El este Dumnezeu; însă minunea și însușirea deosebită a locului Său actual este, că El îl ocupă ca Om. Același Isus, pe care iudeii L-au răstignit, a fost făcut acum atât Domn cât și Hristos; și chiar și gloria, pe care El o avea la Tatăl înainte de a fi lumea, El o posedă acum ca Om. Este o mare greșeală să se presupună că El ar fi fost aici pe pământ ca Om și acum în cer este Dumnezeu – ca și cum aceste două naturi de felul acesta ar putea fi despărțite una de alta. În realitate este așa – dacă într-adevăr avem voie să tragem o linie de despărțire -, că El ca Om adevărat aici pe pământ ne-a arătat pe Dumnezeu, în timp ce El acum, fără să fi pierdut vreodată Dumnezeirea ființei Sale, ca Om stă la dreapta lui Dumnezeu. De aceea este în chip desăvârșit corect să-L adorăm ca Dumnezeu – și de fapt în mod necesar orice adorare care se înalță spre Dumnezeu este adusă prin El -, în măsura în care noțiunea „Dumnezeu” include toate persoanele Dumnezeirii, însă noi ne plecăm mai degrabă înaintea Lui ca Om, care este în gloria lui Dumnezeu – Hristos Isus, Domnul nostru – în cântare de laudă și adorare.

Cu toată certitudinea este un gând plăcut pentru sufletele noastre, că El, care aici pe pământ a fost batjocorit, lepădat, respins, răstignit, El, Cel pe care L-au lăsat singur chiar și ucenicii Lui și în ceasul celei mai adânci întristări a Lui L-au părăsit, este acum înălțat ca subiect al omagierii noastre. Ah, cât de nespus de prețios trebuie să fie El pentru Dumnezeu; ce valoare nespus de mare trebuie să aibă lucrarea Sa în ochii Săi, că El Îi dă în felul acesta locul cel mai înalt și Îl prezintă ca subiect al adorării, și anume atât îngerilor cât și sfinților! De aceea și apostolul Ioan scrie: „Și ei-cântau o cântare nouă, spunând: «Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea-le, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărați pe pământ!» Și am văzut: și am auzit glas de îngeri mulți de jur împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: «Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!» Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: «A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!» Și cele patru făpturi vii spuneau: «Amin!»; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat” (Apocalipsa 5.9-14). Ce har nespus de mare deci, că noi suntem deja acum învățați, că El este demn de omagierea noastră!

*O, Tată, lauda se-nalță spre Tine!
Ești sfat înțelept, drept și etern,
Și orice limbă mărturisind spune
Isus este Domnul suprem.
Prin har ne plecăm azi genunchii-aducând adorare,
Pe Domnul slăvim, căci El este demn de-nchinare.*

3. *Hristos, Domnul nostru*

*Ai Domnului ca răsplată dorim ca să fim,
Și pentru El să trăim devotați,
Și inimile noastre la tronul Tău vin,
Se-nchină, că-n dragoste El totul a dat.
Și-n vocile noastre răsună mereu:
„Vrednic ești Tu, Miel sfânt al lui Dumnezeu!”*

2. Noi nu numai Îl adorăm, ci noi ne rugăm Lui și ca Domn. Acest principiu este exemplificat în două exemple din Scriptură. În relatarea despre martirajul lui Ștefan de către iudeii revoltați se spune: „Și-l loveau cu pietre pe Ștefan, care se ruga și spunea: «Doamne Isuse, primește duhul meu»” (Faptele Apostolilor 7.59). Și Pavel spune, atunci când vorbește despre țepușa în carne: „Pentru aceasta de trei ori L-am rugat pe Domnul ca s-o depărteze de la mine. Și El mi-a spus: «Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune»” (2 Corinteni 12.8,9a). Că Acela care este apelat aici ca „Domn” este Hristos, este foarte clar; căci el adaugă: „Deci foarte bucuros mă voi lăuda mai degrabă în slăbiciunile mele, ca să locuiesc peste mine puterea lui Hristos.” Aceste întâmplări conțin învățături importante pentru noi despre însușirile în care Hristos trebuie apelat în rugăciune; și anume ca „Domn”, nu ca „Isus” sau „Hristos”, așa cum cu regret se aude uneori. Un moment de meditare ne va face să recunoaștem cât de plăcut este aceasta. Dacă noi ne adresăm cu numele Său, „Isus” sau folosim expresia „Hristos”, cu siguranță vom uita locul nostru ca cei care se roagă și poziția Sa ca Domn. Să te rogi în felul acesta oferă un gust particular de intimitate, dacă nu chiar de lipsă de omagiere; la care trebuie totuși să recunoaștem că aceasta poate avea loc fără a avea nici cele mai neînsemnate sentimente de felul acesta. Oricum ar fi: niciodată să nu uităm măreția și demnitatea Lui, atunci când ne apropiem cu rugăciune de El. Chiar și instinctul spiritual al unui copil al lui Dumnezeu va fi suficient să instruiască în privința aceasta, că în astfel de situații niciodată nu trebuie să lipsească titlul „Domnul”. Lui I se cuvine această onoare; și nouă ni se cuvine să I-o dăm, ca astfel, cel puțin într-o măsură modestă, să arătăm simțământul nostru pentru drepturile Sale precum și pentru locul care ni se cuvine în prezența Sa. Și îngerul a folosit acest titlu, atunci când el în dimineața învierii a liniștit femeile în frica lor la mormânt, într-un mod foarte remarcabil și a zis: „Nu vă temeți; pentru că știu că voi Îl căutați pe Isus cel răstignit. Nu este aici, pentru că a înviat, după cum a spus. Veniți, vedeți locul unde era pus Domnul” (Matei 28.5,6). Prin aceasta el le-a amintit, că Isus, pe care ele Îl căutau, era Domnul. Și tâlharul de pe cruce, fără îndoială învățat prin Duhul lui Dumnezeu, I se adresează într-o formă potrivită: „Amintește-Ți de mine, Doamne”, zice el, „când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23.42). De aceea să ne gândim totdeauna cu toată precauția la ceea ce I se cuvine Aceluia înaintea căruia ne plecăm și de la care cerem har și binecuvântare.

Dacă acesta ar fi locul potrivit pentru aceasta, am putea lămuri, ceea ce desigur o cercetare aprofundată a Scripturii ar confirma, că sunt rugăminți deosebite, pe care noi ar trebui să le aducem mai degrabă Domnului, decât Tatălui. Astfel există de exemplu, așa cum vom vedea mai târziu, o relație deosebită între slujitor și stăpân. De aceea Domnul Însuși învață pe ucenicii Lui: „Rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.” Tot așa apostolul se adresează lui Hristos ca Domn, așa cum am văzut deja în cazul țepușei în carne, pe care el a simțit-o ca obstacol în slujba lui. Această referire ar trebui să fie suficientă; căci pentru a fi călăuzit corect în privința aceasta este nevoie de înțelegere spirituală. Acest subiect ar trebui tratat cu grijă; căci nimic nu este mai dureros ca atunci când în rugăciune sau la ora de rugăciune sau ora de adorare are loc o alternare permanentă în adresarea „Dumnezeu”, „Tată”, sau „Domn”, fără să ai înțelegerea care se cuvine.

Foarte sigur, să mai adăugăm aceasta aici, nu este o mângâiere neînsemnată, dacă atunci când Îi adresăm o rugăciune ne amintim că El este Domnul nostru. Aceasta justifică atât o pretenție

3. Hristos, Domnul nostru

cât și o garantare: o pretenție din cauza relației în care am fost aduși, și o garantare, deoarece ni se amintește ce înseamnă El pentru noi în această însușire. Da, El nu este un străin pentru noi; și dacă este plăcut pentru noi să exprimăm aceasta, cu câtă plăcere aude El atunci, că noi ne adresăm Lui ca Domnul nostru. Fie ca noi, călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, să rostim totdeauna cu îndrăzneală acest cuvânt, cu o îndrăzneală sfântă, care poate proveni numai din încrederea în dragostea Sa.

3. Replica cuvântului „Domnul” este cuvântul „slujitorul”; și astfel prin expresia „Domnul nostru” ni se amintește în mod deosebit că noi suntem slujitorii Lui. Noi suntem slujitorii Lui, deoarece El ne-a răscumpărat prin sângele Său; și de aceea noi suntem proprietatea Lui absolută. Și tocmai din cauza aceasta este o plăcere pentru apostolul Pavel să se numească slujitor, rob al lui Isus Hristos. Dacă aici este vorba de slujitori, desigur prin aceasta este vorba de toți credincioșii, nu numai de o anumită clasă, căreia Domnului I-a plăcut să o doteze cu daruri deosebite și s-o trimită să lucreze printre sfinți sau în legătură cu Evanghelia. Pierdem mult dacă limităm expresia „slujitor” numai la acești credincioși; căci oricare ar fi poziția pe care noi o ocupăm, noi toți suntem slujitori ai Domnului la fel ca și cum am avea o misiune publică, de exemplu slujirea în Cuvânt.

Dacă așa stau lucrurile, se va remarca imediat că voia Domnului este singura noastră Lege. Este efectiv o caracteristică a credinciosului de a nu avea o voință proprie; căci de îndată ce voința lui devine activă, carnea va ieși în evidență. De aceea el – aceasta înseamnă, așa ar trebui să fie -, nu are nici o voință. El poate spune împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20). Și Domnul ne-a arătat drumul acesta: „... pentru că am coborât din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis” (Ioan 6.38). De aceea se poate spune categoric despre El, că El a luat înfățișarea unui rob, a unui sclav (Filipeni 2.7). Și așa cum El nu avea nici o voință, ci în tot ce gândea, vorbea și făcea a fost condus de voia Tatălui, ar trebui și noi să ținem seama de voia Lui în toate lucrurile. Căci nu mai este vorba de noi, ci de Hristos în noi; și trupurile noastre nu ar trebui să mai fie altceva, decât organe ale expresiei Sale Însuși – ale voii Sale.

Responsabilitatea noastră ca slujitori constă deci în ascultare. Aceasta a arătat-o clar Domnul Însuși, atunci când a întrebat pe unii mărturisitori de formă: „Și pentru ce-Mi ziceți: «Doamne, Doamne!», și nu faceți ce spun?” (Luca 6.46); sau atunci când El a zis ucenicilor Săi: „Voi Mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine ziceți, pentru că sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora” (Ioan 13.13,14). Deci de îndată ce noi cunoaștem pe Domnul nostru ca Mântuitor și Îl recunoaștem ca Domn, ar trebui să avem atitudinea lui Saul, atunci când a întrebat: „Cine ești, Doamne?”, și „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor 9.5; 22.10). Începând din momentul acesta noi trebuie să ne ocupăm locul de ascultare față de voia Sa; și anume așa fel ca noi nu numai să-l acceptăm simplu, ci să avem bucurie în a-l accepta, așa cum El Însuși a spus, că mâncarea Lui era să facă voia Tatălui Său și să împlinească lucrarea Sa (Ioan 4.34). De asemenea nici un creștin nu poate afirma că el nu ar ști care este voia Lui. Desigur sunt mulți neștiutori. Dar Lui I-a făcut plăcere să ne descopere în Scriptură gândurile Sale, să ne jaloneze cărarea pe care El dorește cu plăcere să ne vadă umblând, și să ne asigure călăuzirea Sa în orice greutate și încurcătură; și deoarece El ne-a trimis Mângâietorul, ca să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 16.13), nu avem nici o scuză dacă rămânem neștiutori.

Cât de simplu este totuși drumul nostru! Noi trebuie acum să plăcem numai *Unuia*. Pentru aceasta este necesar numai să ne îndreptăm totdeauna ochii spre El. Așa cum ochii unui slujitor privesc la mâinile stăpânului lui sau ochii unei slujitoare la mâinile stăpânei ei (Psalm 132.2), tot așa ochii noștri ar trebui să fie îndreptați spre Domnul, ca să intre direct în legătură

3. *Hristos, Domnul nostru*

cu voia Sa, așa fel ca picioarele noastre de bună voie să fie repede pregătite pentru a împlini poruncile Sale. Ce onoare ne este acordată prin aceasta! Hristos, Domnul nostru, este centrul gloriei. Ochii cerului întreg sunt îndreptați spre El, Subiectul venerării neconținute, al omagierii și satisfacției. Ce suntem noi, ca să trebuiască să îndrăznim să ne facem slujitorii Săi? Nimic, nimic altceva decât harul Său suveran ne-a făcut, pe baza lucrării Sale înfăptuite. De aceea ar trebui să avem un sentiment profund despre onoarea minunată de care ni s-a făcut parte, pentru ca inimile noastre pline de dragoste debordantă să aibă totdeauna mai multă bucurie să arate dragostea lor prin aceea că ele împlinesc poruncile Lui (Ioan 14.15).

4. În legătură cu domnia lui Hristos noi avem și o altă responsabilitate. Așa cum am accentuat, El este Domn peste toate (Faptele Apostolilor 10.36). De aceea noi ar trebui să ocupăm o poziție de ascultare nu numai ca credincioși, ci noi trebuie să recunoaștem autoritatea Sa peste tot ce stă în legătură cu noi, peste familia noastră, peste casele noastre. În privința aceasta totdeauna este mai importantă întrebarea dacă nu cumva învățătura despre domnia universală a lui Hristos este prea des trecută cu vederea. Chiar și numai starea familiei multor credincioși cere inevitabil să ne preocupăm mai îndeaproape cu aceasta. O greșală fatală, căreia mulți îi cad pradă, este presupunerea că aparținătorii neconvertiți ai familiei noastre nu ar avea nici o relație cu Hristos: El este Domn peste toate; și ei au responsabilitatea să recunoască această domnie, la fel cum au credincioșii, care sunt obligați s-o lase să fie activă. Domnia lui Hristos trebuie recunoscută în întreg domeniul de responsabilitate al sfinților, ca astfel cel puțin în acest domeniu să anticipăm Împărăția de o mie de ani. Tocmai în privința aceasta familia sfinților ar trebui să se ridice pe deplin deasupra familiilor lumii și în felul acesta să prezinte o mărturie vie despre autoritatea lui Hristos lepădat și acum absent, despre Hristos ca Domn al nostru.

5. Dacă ne-am aminti mai mult, că El este nu numai Domnul nostru, ci El este Domn universal, atunci am fi mai plini de putere în relațiile cu sufletele. Dacă le acuzăm de păcatul că resping pe Hristos, cât de des replică sau dau lovitura înapoi obiectând că nu au nimic a face cu acțiunea iudeilor și romanilor petrecută cu 1900 de ani în urmă. Nu că ar fi greu să te opui unei astfel de obiecții, dacă ea ar fi făcută într-un mod cum se cuvine; dar dacă insistăm puternic la domnia actuală a lui Hristos, am putea pune o întrebare de testare, pe care ei nu ar mai putea-o evita: Îl recunoașteți pe locul care Dumnezeu I l-a dat? Mărturisiți autoritatea Lui și vă supuneți ei? Și pentru că noi știm că nu este așa, ei sunt dovediți, și anume în mod evident, de respingerea și lepădarea Lui astăzi, a Celui care a fost făcut atât Domn cât și Hristos. Dacă această armă ar fi folosită iscusit, prin aceasta multe conștiințe ar putea fi atinse prin puterea Duhului și ar fi aduse la pocăință înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ar fi cu siguranță așa, dacă aceasta ar avea loc în legătură cu adevărul deja tratat, și anume că perseverarea lor în a refuza să-L recunoască acum în timpul de har ca Domn conduce ca ei să trebuiască să-L recunoască odată înaintea marelui tron alb, însă cu regret această recunoaștere va fi legată și cu condamnarea lor veșnică. Este o întrebare remarcabilă, dacă nu cumva la vestirea Evangheliei noi nu acordăm omului în sine un loc mult prea mare; dacă nu cumva noi oferim prea mult alternativa, să accepte sau să respingă. Desigur nu trebuie trecută cu vederea responsabilitatea proprie omului; căci tocmai în această privință conștiința lui este cel mai curând atinsă. Nu avem voie nici să uităm să prezentăm harul, îndurarea și dragostea lui Dumnezeu; și de fapt în orice vestire a Evangheliei trebuie arătată inima lui Dumnezeu. Însă chiar ținând seama de toate acestea și insistarea asupra lor, rămâne însă deschisă întrebarea, dacă și drepturile lui Hristos ca Domn sunt suficient accentuate. Ce lucru ar putea oferi un teren mai roditor pentru acest argument și apel? Căci pretutindeni este onorat omul și este dezonorat Hristos. Cu regret este încă adevărat că în casa de poposire, în lumea aceasta, nu este loc pentru Hristos. Este vorba numai de înțelepciunea omenească, de prescripțiile

3. *Hristos, Domnul nostru*

omenești, de puterea omenească, și toate acestea se unesc în afirmația: ‚Nu vrem ca Hristos să domnească peste noi!’

Și cu toate acestea El este Domn peste toate. ‚El era în lume și lumea prin El a fost făcută și lumea nu L-a cunoscut’ (Ioan 1.10). Nici astăzi ea nu Îl cunoaște și de aceea merge în întâmpinarea pierzării. Căci Dumnezeu vrea ca Hristosul Lui să fie recunoscut pretutindeni. Dispoziția a fost dată și ea nu poate fi schimbată; și cu toate acestea lumea Îl alungă, pe Domnul, din toate gândurile ei și se dedică visurilor ei deșarte, că totul este în ordine și va fi în ordine. Însă chiar în timp ce scriem aceste rânduri ar putea să bată ceasul în care El va părăsi locul Său de la dreapta lui Dumnezeu și va lua poporul Său la Sine, și atunci el va fi pentru totdeauna la El (1 Tesaloniceni 4.17). După aceea va începe acea serie de judecăți îngrozitoare, așa cum ele sunt profețite în Scriptură; și acestea vor pregăti ziua și vor da în ziua în care El va veni cu ai Săi; și atunci din gura Lui va ieși ‚o sabie ascuțită, cu două tăișuri, ca să lovească națiunile cu ea; și El le va păstori cu un toiag de fier; și El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Și are un nume scris pe haina și pe coapsa Lui: <Împărat al împăraților și Domn al domnilor>’ (Apocalipsa 19.15,16). Atunci El va prelua puterea Sa mare și domnia: ‚Și El va domni de la o mare la altă mare și de la râu până la marginile pământului. ... Da, toți împărații se vor pleca înaintea Lui, toate națiunile Îi vor sluji’ (Psalm 72.8-11). Deci fii înțelept, iubite cititor, și pleacă-te astăzi, atâta timp cât este timpul potrivit și ziua mântuirii, și recunoaște pe Hristos ca Domn; căci ‚dacă vei mărturisi cu gura ta pe Isus ca Domn și vei crede din inima ta că Dumnezeu L-a înviat dintre morți, vei fi mântuit’ (Romani 10.9). Dar dacă faci parte din aceia care rămân indiferenți față de drepturile Lui și le resping, atunci la sfârșit tu nu numai va trebui să-ți pleci genunchii, când El va sta ca Judecător pe marele tron alb, ci atunci vei auzi și sentința irevocabilă a condamnării tale veșnice – condamnarea morții a doua (Apocalipsa 20). Ah, sărută-L astăzi pe Fiul, atâta timp cât mai este timp de har și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu așteaptă, ‚pentru ca El să nu Se mânie și să nu pieri pe cale, pentru că mânia Lui se va aprinde curând’ (Psalm 2.12)! Dar dacă ești împăcat cu El, atunci bucuria inimii tale va fi să-L mărturisești ca Domn și să-L adori!